

Et saadant Kendskab er imidlertid ret nødvendigt, naar man skal foretage en Undersøgelse af eller fælde en Dom om de Sager ved Korpset, der ligger udenfor de almindelige Mandskabsforseelser. Disse Sager har nemlig saa godt som altid et teknisk eller sagligt Moment eller kræver særligt Kendskab til lokale Forhold og til Tjenesten ved Korpset, med dennes særlige Bestemmelser, Arbejdsregler m. m. At Forholdet ikke bliver simplere ved Sammenfiltringen af militært og civilt Personale under den daglige Tjenstgøring turde være en Selvfølge.

Hvad arbitrær Straffemyndighed angaar, da bortfaldt, som alt nævnt, ved Korpsets Oprettelse denne ganske for dets højere Chefsstillinger.

Det var ventet, at der heri vilde ske en Forandring, naar der engang blev foretaget en Omarbejdelse af „Allerhøjeste Anordning af 13. August 1886“, men da en saadan kom til at foreligge den 27. Marts 1912, viste det sig, at der intet Hensyn var taget til Hærens tekniske Korps.

Grunden hertil er vanskelig at forstaa, og det synes heller ikke let muligt at faa fat paa, hvad der egentlig har været det ledende Princip ved Tildelingen af arbitrær Straffemyndighed. Dette skyldes for en ikke ringe Del den Omstændighed, at der i endnu mere udstrakt Grad end i Anordningen af 13. August 1886 bruges Betegnelser som „Kaptajner, der er Befalingsmænd for et Kompagni“ eller „Officerer af Oberstklassen, der er Befalingsmænd for en Bataillon“, hvilke Benævnelser nu formentlig ikke anvendes andensteds i militære Reglementer eller Bestemmelser, og som vækker nogen Tvivl om, hvorvidt det er Officersgraden eller Chefsstillingen, der er det afgørende.

Mod det første taler den Omstændighed, at der ikke er tildelt Cheferne for Generaltøjmasterkvarteret og for Forsøgs- og Kontrolafdelingen [arbitrær Straffemyndighed, selv ikke naar disse Chefer er Officerer, uagtet de med Henhold til Kundgørelse for Hæren B. 22/1909, Punkt 2, c, 22, befaler over „Afdelinger“, men mod det andet taler den Omstændighed, at der overhovedet ikke er tillagt nogen af de højere Chefsstillinger ved Korpset en saadan Myndighed, uagtet der utvivlsomt ikke lader sig paavise Grunde, hvorfor den skulde være mindre nødvendig der end ved Hærens øvrige Afdelinger, hvor militær Mandstugt skal opretholdes. Specielt maa det være paafaldende, at der er tilstaaet arbitrær Straffemyndighed til Generalstabens taktiske og topografiske Afdelinger samt til Ingeniørdirektionerne, medens den er forholdt Hærens Tøjhus og Hærens Laboratorium, hvilke Afdelinger til Stadighed har Mandskab tjenestgørende.

Paafaldende er i det Hele taget den udstrakte Brug, der i Anordningen gøres af Ordet „Befalingsmand“, hvilket kan medføre mærkelige Konsekvenser. Saaledes synes efter § 27, Punkt 1, f. Eks. Generaltøjmasteren ikke at være berettiget til at arrestere en undergiven, der overfor ham personlig matte gøre sig skyldig i Overhørighed eller grov Tilsidesættelse af Respekten, medens det ikke er ham forment at foretage en saadan Arrestation, naar Forseelsen begaas mod en Befalingsmand, f. Eks. en Underkorperal, der er den paagældende undergivnes foresatte.

Hvad det egentlig er, der er bestemmende for, om arbitrær Straffemyndighed kan tildeles en Chef i Hæren, er det, som alt nævnt, overhovedet umuligt at forstaa selv ved et grundigt Studium af Anordningen. At Tildelingen af denne Myndighed ikke udelukkende er knyttet til Officersstillingen, ses jo deraf, at Forsvarsministeren, selv om han ikke har militær Grad, har faaet tildelt nævnte Myndighed. Den Omstændighed, at Cheferne ved Hærens tekniske Korps benævnes Embedsmænd synes altsaa ikke i og for sig at være en absolut Hindring, og dette